

BALLAGÁS

2009. április 30.

"Két módon lehet feljutni a tölgyfa csúcsára. Az egyik, hogy felmászol rá. A másik, hogy ráülsz egy makkra és vársz."

Wilson Kemnons

Kedves végzős Móriczos Diákok!

Nagyon remélem, hogy nem értelmeztétek félre a szalagavatón elmondott soraimat! Amennyiben valaki még mindig azon a szerencsétlen makkon kuporogna, jelzem, hogy a növekedéséhez vízen és levegőn kívül napfényre is szüksége van, tehát amíg árnyékoljátok, nem fog kihajtani. Sajnálom, mászni kell.

Kedves indulásra váró vándorok!

Bízom benne, hogy felkészültetek! A tarisznyát befoltoztátok? Az élelem, a pogácsa benne van? És az eligazodáshoz, a tájékozódáshoz szükséges kellékek? Térkép? Iránytű? Mind megvan? Bepakoltatok rendesen?

Indulás előtti pillanatok... Van, aki megfontoltan, tervszerűen, külön lista alapján készül, alaposan bepakol. Van, aki az utolsó pillanatban dobja össze a motyóját. Van, aki már türelmetlenül toporog, és van, aki az utolsó pillanatra halasztaná az utazást. A célt legtöbbször már kijelöltétek, néhányotoknak viszont fogalma sincs arról, hogy merre induljon.

Nézzük a batyut, mi van benne... Megoldozzuk a szélét, és belenézünk. Elemózsia – szülői segítség a cél eléréséhez. Mindenkinek más-más szelet, kívánom, hogy tartson ki az út végéig! Térkép – ezt rajzolták szüleid, és ebbe rajzoltunk mi is. Mi talán abban tudtunk segíteni, hogy a térképek részletes, pontos, és új legyen. Fénykép – a szülői ház, a barátok, a múlt, az iskola. Hogy tudd, hogy honnan indultál, ki vagy, és hogy hová tartozol.

Kedves Diákok!

Azt hiszem, tudom, hogy most mi jár a fejetekben... Először is a büszkeség, hogy igen, megcsináltam, eljutottam idáig, és velem örülnek most azok is, akik fontosak nekem. Aztán egy csipetnyi szomorúság, mert itt marad életem egy darabja. És a félelemmel vegyes kíváncsiság, hogy milyen akadályok állnak előttem, és megbirkózom-e velük...

Nem kívánom elhallgatni, hogy nehéz próba előtt álltok. Ínséges időkben kell elindulnotok, a látóhatár szélén zivatarfelhő közelít, az erdőben haramiák portyáznak.

Útravalóként egy jó tanácsnak szorítsatok még helyet! De tegyétek legfelülre, hogy mindig szem előtt legyen!

Utoljára, azt tanácsolom nektek, hogy eljövendő életeteket igaz értékek mentén építsétek. Olyan értékek mentén, amelyek – mérföldkőként, eligazodási pontként – az egyéni érvényesülésben is segítséget nyújtanak, ugyanakkor a köz javát is szolgálják. Kívánom azt, hogy tanuljatok a felnőttek hibáiból. A mintaként használt példaképeiteket ne a televízióból vegyétek. Nézzetek körül a hétköznapi életben, sokkal több értékre, értékes emberre találhattok. Plazmatévé és új autó helyett pedig szerezzetek minél több barátot! Csináljátok jobban nálunk. Én bízom bennetek!

A búcsú után, de még a vándorút előtt még egy utolsó, közös próbatétel vár ránk. Érettségi. Sok múlik rajta. Eredménye kijelöli az útvonalat, megmutatja, hogy melyik úton indulhatsz el. Ha nem vigyázol, tévútra jutsz, vagy óriási kerülőt kell tenned a kitűzött cél eléréséhez. Ehhez egy kalappal...

Záró idézetem egy gyerekkorától siketnéma amerikai írónőtől, Helen Kellertől származik, aki végül a világhírig jutott;

„Az olyan helyekre vezető utakat, ahová érdemes eljutni, nem lehet lerövidíteni.”

Kedves vándorok, felnőtt barátaim! Kívánok jó utat, pontos térképet, és boldog célba érkezést! Minden jót...